

Etapa 70. Llanes a Comilles.

Etapa de 50 quilòmetres. Etapa amb una mica d'incertesa, ja que durant la nit i part del matí ha anat plovent, això sí, al final tan sols han estat quatre gotes. La resta del dia ha aguantat sense ploure. L'altre anècdota, ha estat que els primers que hem sortit de l'alberg a les sis del matí, ho hem hagut de fer saltant la reixa que estava tancada amb clau, dos metres d'alçada que tenia, deu nido només començar el dia.

Caminar de bon matí prop de les rieres és una mica trist, amb les mareas baixes, només veus rius de sorra amb les barques encastades a la sorra. La veritat és que quan hi vam anar amb la meva dona, la Cipri, les rieres quan estan amb la marea alta són precioses, quin viatge més maco varem fer anys enrere.

El paisatge es igual al de Astúries. Com anècdota a destacar, pel camí em trobo a dos murcians que es varem sorprendre quan els vaig explicar el que estava fent, llàstima de no disposar de més temps, tot i així,estic convençut que els dos es faran associats de la FVF de Múrcia, ja que abans de separar-nos em van demanar el telèfon de la Delegació de Múrcia, dos grans persones tot i solsament em estat una mitja hora caminant junts a la vorera de la carretera, prop de Sant Vicente de la Barquera. Comilles és una altra ciutat turística que esta plena de gom a gom. L'alberg es ple i descanso en una casa particular. Demà es preveu bon dia amb sol.

Etapa 71. Comillas a Boo Pielagos.

Etapa de 45 quilòmetres. Etapa tranquil·la i amb temps canviant, continua el degoteig de caminants i de ciclistes al llarg la etapa, es parla d'un augment de més d'un 30% de peregrins comparat a altres anys.

La primera part fins a Barreda, és molt suau i per una carretera en molt bon estat. A la sortida del poble, em trobo a varis nois i noies que no venen gaire bé, , venen de marxa i van una mica beguts, després de preguntar-me on vaig, els li faig una bona xerrada i continuo la meua marxa. Els primers quilòmetres, la carretera va vorejant el mar i puc veure com està la mar del Cantàbric de moguda, amb les onades que trenquen sobre les roques de les cales. Poc a poc m'endinso terra endins per arribar a Santillana del Mar, els turistes comencen a venir a visitar el poble, ni ha que tiren fotos, d'altres van a visitar les coves d'Altamira, això sí, tots em miren estranyats per com vaig vestit i carregat amb la motxilla.

Fa alguns anys que vaig venir de vacances amb la Cipri, la meua dona, i varem visitar tots aquests indrets tan macos del Cantàbric. Al sonar el telèfon me'n vaig ràpidament, es el representant de la Fundació Vicenç Ferrer de Bilbao, en Xavier, repassem una mica la ruta, després continuo caminant fins arribar a Barreda, ciutat que esta molt aprop de Torrelavega, una gran zona molt industrial amb grans fabricues, amb molt transit de camions que fa que encara tingui més oberts els ulls, Desde aquí, em desvio per carretera nacional (en molt mal estat). Pel camí es divisa la ria de Suances, està seca igual que totes les rieres per les que passo

cada matí mati, una verdadera llàstima, ja que té el seu encant ja que aquesta ria és molt gran. L'arribada a Boo de Pielagos, per la part en que arribo, té una pujada digna d'un final de etapa d'una volta ciclista amb una bona pujada, ideal per posar punt final a l'etapa.

Etapa 72. Boo Pielagos a Guemes

Etapa de 46 quilòmetres. Etapa per recordar, sobre tot pel dia passat a l'alberg. Dia perfecte per caminar, la temperatura és ideal, quan surto a caminar estem a 14 graus de temperatura i a la arribada com a molt arribem a 26 graus, és com la primavera catalana, pel camí continua el degoteig de peregrins, uns caminant i altres en bici. Ahir a la tarda, tots els peregrins em comenten que l'he de travessar la ria de Santander amb la barca, però estic decidit a veure-la des de una altre perspectiva. Amb la meva dona, tal com vaig comentar ahir, ja vam fer aquest trajecte i tinc ganes de veure-la per l'altre costat, i no me n'arrepenteixo, sobre tot, després d'haver-lo vist des de Pedrenya i Somo. Aquesta ciutat amb el seu riu petit, sembla una altre ciutat, sobre tot perquè la part més important està a la línia costera.

La industria a Santander, continua a ple rendiment, destaca la zona de l'Astillero i els petits pobles que l'envolten.

Continuo, direcció a Guemes per conèixer al padre Ernesto Bustio i els seus col·laboradors. Després de passar tota la tarda i nit amb ell, puc dir que són grans persones, amb una gran estructura, amb capacitat de fins a 100 persones, tot i que portent moltes altres activitats. Os recomano que entreu a internet i busqueu tota la informació, tant del padre Ernesto Bustio com de les activitats del alberg.

Només comentar, que vaig poder comentar a les diferents reunions col·lectives que vam celebrar, el projecte solidari que estic realitzant, la veritat és que va impactar a tothom. Vaig poder parlar amb el padre Nestor i amb va donar una altre definició sobre la religió (FE i AMOR). Us recomano que si alguna vegada aneu a Cantabria visiteu les pintures de la seva mini església, pintada per un altre pintor veterà, en Barreda de Burgos i Amic d'en Pere Casildalida. Us escric unes frases que he trobat a la biblioteca d'alguns peregrins: **Los caminos son esos maestros callados y humildes, que lentamente nos van educando a traves del esfuerzo del caminante y de la belleza de la naturaleza. La afición por caminar es mas que un deporte, es un lugar de esperanza en medio de una sociedad consumista. Los espacios son para llenarlos de vida.**

Un altre dia mes. Petons i una forta abraçada a tothom.

NOTA D'INTERES. Acabo la marxa el dia 31 de Agost

Etapa 73. Guemes a Islares.

Etapa de 44 quilòmetres. Encare amb el record a la ment de tot el que vaig viure ahir però també pensant en que tinc ganes d'arribar a Canet. Amb FE i CONFIANÇA continuo la marxa, avui és un dia estrany, primer em trobo moltes persones passejant els seus gossos petits que en fan recordar a L'Escoobi, tot i que cap d'ells era de la seva raça, ara entenc que quan tens animals et fan molta companyia i si no hi son els trobes molt a faltar (ahir vaig trovar un escrit que deia: el perro no guarda, simplemente hace companyia). Quina gran realitat.

Després pel camí he trobat a una persona gran que m'ha acompanyat mes de mitja hora i m'ha obligat a canviar de plans per arribar al meu destí, he estat més de dues hores, no sabia on era ni on anava, no he trobat cap senyalització, al final he arribat a Argonyo i després a Santonya. En aquesta ciutat he hagut d'agafar una barca que m'ha portat a Laredo i després continuar per carretera fins a Islares. Per sort, no ha plogut en tot el matí, tot i que a les 4 de la tarda ha començat a ploure, per aquest motiu no surto de l'arberg i dedico el dia a descansar, ja que el dia no acompanya. Demà arribaré prop de Bilbao.

Etapa 74. Islares i Pobonya.

Etapa de 36 quilometres. Tot i que pensava que havia sortit de Islares, realment he sortit del poble de Pontarrón, situat a 3 quilometres de Islare. Ahir va estar plovent tota la tarda i nit, i continua plovent aquest matí, tot i que a partir de 10 ja és una pluja mes fina, això si,estic calat fins a les tranques.

Pel camí recordo en Sergi Bonamusa, quina gran veritat em va dir: el recorregut per la costa és verdaderament fantàstic i espectacular. Tot el Cantàbric disposa d'unes vistes espectaculars, que recorden una mica a la Costa Brava i als Pirineus junts, la barreja de prats verds amb les onades que trenquen per un costat, la tranquil·litat dels animals que pasturen tranquil·lament i per l'altre costat, i mes personal, és la pau interior, que et transporta els pensaments a altres indrets, llastima del mal temps amb pluja i la boira, m'ha trencat algunes vegades les imatges del paisatge.

A Castro Urdiales finalment he vist un schnauzer de color gris, igual que l'Scooby, tot i que no l'he pogut fotografiar, ja que entrava a casa seva amb una Sra que l'estava passejant.

Andreu aquest cap de setmana ja menjaré les mongetes amb petxines i el xupito per anar provant els plats típics del nord. Avui ja he entrat al País Vasc. Una forta abraçada i petons per tothom.